
Organizační tým programu CŽV Ukrajina: Měli jsme měsíc na něco, co by mělo trvat půl roku

Od začátku dubna do konce května 2022 proběhl na [Fakultě humanitních studií UK](#) Orientační kurz pro osoby postižené válečným konfliktem na Ukrajině. Šlo o samostatný a zcela nový program celoživotního vzdělávání, vytvořený během jediného měsíce týmem ze Studijního oddělení FHS UK. Právě jich jsme se dnes ptali na zážitky a historky z pomyslného natáčení. Rozhovoru se zúčastnili Marie Yankouskaya, Varvara Borisová, Monika Picková, Hana Gabrielová a Dominik Kuna (chyběla Eva Horáčková).

Jak byste stručně popsali, co je Orientační kurz pro osoby postižené válečným konfliktem na Ukrajině a co obnáší?

Varvara: Jde o program, který se skládá ze čtyř částí. První je výuka českého jazyka, kterou zajišťují naši dobrovolníci a dobrovolnice z řad studujících Fakulty humanitních studií. Druhou jsou zájmové přednášky, tedy přednášky našich studujících a vyučujících, které už jsou více akademicky zaměřené. Třetí částí jsou takzvané volnočasové aktivity – účastnice a účastníci kurzu například chodí na komentované procházky nebo výlety. A čtvrtá část sestává z individuálních konzultací, které poskytujeme za studijní oddělení ve věcech přijímacího řízení, uznávání zahraničního vzdělání a tak dále. Účastníci se mohou hlásit na všechny aktivity a mohou se na nás také obracet s různými dotazy, třeba i stran ubytování a dalších praktických věcí. Zkoušíme je takhle jednak zaměstnat, a jednak vtáhnout do akademického prostředí, protože je mezi nimi spousta lidí, kteří dokončují střední školu nebo byli na vysoké škole v prváku, takže mají zájem o studium i v České republice. My jsme jim takhle představili, co je na naší fakultě může potkat.

Máša: Kurz jsme otvírali hlavně s cílem pomoci těm, kteří to teď potřebují. Chtěli jsme se o ty lidi postarat, aby měli hned od chvíle, kdy se sem dostali, nějaký program. Nezačleňovali jsme je ale do žádných existujících studijních programů; vytvořili jsme pro ně něco úplně samostatného. Chtěli jsme účastníky kurzu mimo jiné seznámit s naší fakultou a třeba i navést na cestu ke studiu. Jak jsme zjistili, je o to poměrně velký zájem a někteří si k nám už na příští rok podali přihlášku.

Co to znamená velký zájem? Kolik lidí je v programu zapsáno?

Máša: Zájem o kurz jsme sledovali hlavně na tom, jak intenzivně chodily přihlášky a jak rychle se kurz zaplnil na požadovanou kapacitu. Když jsme ho otvírali, neměli jsme v podstatě žádná očekávání. Otevřeli jsme ho úplně pro všechny, neomezovali jsme to ani věkem, a nevěděli jsme, jestli se k nám přihlásí pár desítek lidí, jednotky nebo třeba tisíce. Když jsme řešili, jaké množství jsme schopni zvládnout, mluvili jsme orientačně o osmdesáti lidech. Nakonec se do kurzu přihlásilo skoro sto osob a z toho je tak sedmdesát zapojených aktivně.

Čí to vlastně byl nápad? A jak se váš tým dal dohromady?

Máša: Hned jak vypukla válka, bylo jasné, že je potřeba pomáhat, a v naší bublině chtěli pomáhat všichni. I na studijním oddělení jsme o tom začali mluvit hned; bavili jsme se o tom, že by bylo dobré něco udělat v rámci fakulty. Brali jsme to svým způsobem jako povinnost. Ve stejnou dobu pak jeden z proděkanů fakulty, doktor Tomáš Holeček, přišel s nápadem, že můžeme otevřít kurz celoživotního vzdělávání. Hezky se to tedy sešlo. Nebyl čas vypisovat žádné výběrové řízení – kdo z nás dal najevo, že chce přiložit ruku k dílu, přidal se.

Bylo to takhle živelné i s vyučujícími?

Máša: Věděli jsme, že program musí vzniknout velmi rychle a povedlo se nám udělat kompaktní, intenzivně komunikující skupinu, ve které jsme si rozdali úkoly. Kdyby se jednalo o běžný program, kde není taková urgence, přistupovali bychom k tomu výrazně uvážlivěji, víc bychom například propagovali jeho přípravu. Na nic takového ale nebyl čas, takže jsme vyučující i studující oslovovali „za pochodu“. Někdy padla řeč o kurzu i cestou na fakultu v autobuse. Vyučující, které jsme oslovili, reagovali pozitivně a do kurzu se zapojili.

Hanka: Vedle toho tady vznikla i rozsáhlá síť dobrovolníků. Jako první jsme se rozhodli oslovit naše studující, kteří pocházejí z Ruska, Ukrajiny nebo Běloruska. Na tuto výzvu nám odpovědělo až překvapivě velké množství lidí, a to velmi entuziasticky. Nabízeli navíc opravdu širokou škálu aktivit, od pomoci s výukou češtiny, přes přednášky, společné chůze do muzeí, až po arteterapeutické kurzy nebo pomoc s vyřizováním věcí na úřadech. Z toho jsme začali skládat nějaký funkční balíček aktivit a časem jsme dospěli k tomu, že budeme potřebovat nabídku kvůli organizaci výuky češtiny rozšířit. Ukázalo se totiž, že lidé, jejichž rodným jazykem je ruština, ukrajinština nebo běloruština a kteří nám nabídlí svoji pomoc, se jednak často báli vyučovat větší skupinu, a jednak si ne vždycky byli jistí všemi jazykovými nuancemi. Sami jsou tu třeba dva, tři roky a česky umějí velmi hezky, ovšem ne na úrovni rodilého mluvčího. A tak jsme se rozhodli zavést model tandemu: jazykové lekce bude vyučovat jeden ruský, ukrajinský nebo běloruský rodilý mluvčí, který si už martyriem spojeným s učením se češtiny prošel, a jeden český rodilý mluvčí. Proto jsme se pak obrátili e-mailem i na všechny naše aktivní studující, jejichž rodným jazykem je čeština, a poprosili je o spolupráci. Na to taky zareagovalo nemalé množství lidí a nakonec se jich zapojilo kolem dvaceti.

Dominik: Dohromady máme dobrovolníků necelých čtyřicet. S těmi, kteří vyučovali češtinu, komunikovala Hanka a já jsem pracoval s ostatními, tedy s těmi, kteří nabízeli další aktivity, mimo zmíněnou jazykovou výuku. Veškeré nabídky jsem se pokusil srovnat dohromady a vytvořit z nich nějaký kompaktnější program. Máme tady třeba kolegu, který pracuje na Ministerstvu práce a sociálních věcí a připravil si přednášky o tom, jak fungovat v české společnosti, jaká práva příchozí mají či jaké zákony a povinnosti se na ně vztahují. Nebo je tu kolegyně z magisterského studia antropologie a ta z pozice studenta přednáší o tom, jak vypadá studium antropologie a co v něm vidí ona sama. Nebo dva kolegové, kteří pravidelně pořádají něco, o čem jsem si nejdřív myslel, že to budou takové ty klasické výlety po Praze – tady máme Pražský hrad a tady katedrálu sv. Víta... – no ale ukázalo se, že jsou nejen velmi zdatnými průvodci, ale že jejich komentované prohlídky Prahy obsahují i výklad historie daných lokalit, tedy něco, co rozhodně spadá do akademické sféry. Celkově se opravdu zajímavě vyprofilovalo jak to, o co mají účastníci CŽV zájem, tak to, co jsme schopni jim poskytnout. Ale jak se jim to nakonec celé líbilo, samozřejmě uvidíme až po evaluaci.

Monika: Ze své pozice bych ještě doplnila, že je velký zájem o výuku angličtiny. Myslím, že je skvělé, že jsme zachytili i tuhle poptávku, přestože jsme to zpočátku nečekali. A také musím zmínit jednoho našeho dobrovolníka – je to doktorand, který dělá přednášky, vyučuje češtinu, a ještě provází po Praze. Myslím, že to je náš nejaktivnější dobrovolník a je mezi studenty opravdu velmi oblíbený. Sám je z Ruska a přednáší v ruštině české dějiny.

Rozsah té práce jsme neznali a je to dobře Když o tom takhle povídáte, tak se musím zeptat: jak to celé bylo časově náročné?

(všichni se začnou smát)

Varvara: Za sebe bych řekla, že určitě alespoň 0,7 úvazku. V tu chvíli jsem to ale nereflektovala, protože jsem si říkala, že to je něco, co je potřeba a co musím udělat. Osobně jsem občas měla pocit, že už to nezvládám a rozpadá se mi to v rukou, ale zároveň jsem věděla, že máme opravdu sehraný a podporující tým a kdybych to nezvládala, tak mě podrží. Takže i přesto, že to bylo časově náročné, mi přijde, že se nám všechno povedlo. Jsme prostě fakt dobrý tým.

Máša: Myslím, že to, že všichni patříme na studijní oddělení, byl skvělý základ. Panovala mezi námi důvěra a věděli jsme, že se přeneseme i do týmu, který pracuje na novém programu. Šli jsme do této práce dobrovolně a její rozsah jsme neznali – a je to dobře. Kdybychom to věděli předem, asi bychom sice všichni stále trvali na tom, že kurz udělat chceme, ale možná bychom se báli. Vyhlášení programu ČŽV jsme si nechali podepsat od paní děkanky v momentě, kdy jsme ještě neměli žádnou konkrétní náplň. Byl to pro nás velký závazek a odpovědnost – už nebylo cesty zpět. Věděli jsme, že program bude mít smysl zejména tehdy, když ho otevřeme co nejdříve, a stanovili jsme si deadline, že k začátku dubna už musí být vše hotové. Až pak jsme zjistili, že to je... no, za sebe bych řekla, že to byla další práce v plném rozsahu. Neměli jsme možnost upozadovat hlavní náplň své práce na fakultě, takže o to to bylo těžší. Navíc jsme potřebovali vyřešit spoustu nových věcí, například kolegyně, která u rozhovoru není přítomna, Eva Horáčková, pro kurz vytvořila na bázi SISu úplně samostatný fungující systém rezervací, který jsme používali. To, že něco takového vzniklo v tak krátkém čase, je opravdu neuvěřitelné. Myslím, že ze všech mých pracovních konverzací v MS Teams je ta věnovaná našemu kurzu rozhodně nejdelší a nejrychleji přibývajících.

Existuje na jiné fakultě nebo univerzitě něco srovnatelného?

Máša: O dalším takovém programu nevíme. Fakulty pomoc organizují – vím třeba o snaze některých z nich organizovat výuku češtiny nebo nabídnout psychologickou pomoc; napadají mě i univerzitní kurzy českého jazyka, byť zpoplatněné, pro některé budoucí uchazeče o studium. Naše cesta ale byla jedinečná.

Dominik: Specifickou devízou našeho programu je, že necílí jenom na free-movers, tedy na univerzitní studenty, jimž se čas u nás započítává jako zahraniční stáž – těm se otevřely všechny fakulty UK. Pro ně je spousta různých programů, byť jsou často zpoplatněné, což má jistě své výhody, ale i nevýhody. Když jsem se k tomu projektu připojil, byl jsem velmi rád, že je koncipován tak, že se ho můžou účastnit nejen free-moveři a že je pro účastníky zcela zdarma. Není tam zkrátka žádná bariéra, která by bránila vstupu. Když jsem se rozhlížel po internetu, tak jsem nic, co by nebylo placené a necílilo jen na free-movers, nenašel.

Hanka: Myslím, že Filosofická fakulta chtěla od května vyučovat češtinu a zapojit do toho svoje studenty, protože u nich se dá vyloženě studovat obor učitelství češtiny jako cizího jazyka. Mám dojem, že necílili jenom na free-movers, ale nevím, kam dospěli.

Kdo všechno se tedy do kurzu přihlásil?

Máša: Jelikož je program otevřen v rámci fakulty a univerzity, tak ho mnozí zájemci chápali jako cestu ke studiu, a tím pádem se nám nejvíc přihlašovali lidé se zájmem o studium na vysoké škole. Ani ne nutně ve věku, kdy se běžně na vysokou školu chodí, ale vysloveně se studijním zájmem – takže jsou tam lidé těsně před dokončením maturity, těsně po jejím dokončení, ti, kteří už studovali někde jinde a teď se rozhlížejí tady, ale i lidé o něco starší, kteří taky chtějí jít studovat.

Varvara: Věkově to je tak od patnácti do šedesáti pěti let.

Program na konci května skončil. Plánujete nějaké pokračování?

Máša: Pokračování orientačního kurzu neplánujeme, ale plně jsme se nyní soustředili na mimořádné přijímací řízení na naší fakultě určené pro lidi postižené válkou na Ukrajině; patří tak mezi ně i účastníci a účastnice našeho orientačního kurzu.

Varvara: Konec kurzu byl dán hlavně tím, že na fakultě začíná spousta dalších aktivit, kterým se budeme muset plně věnovat nejen my, jakožto studijní oddělení, ale třeba i dobrovolnice a dobrovolníci a vyučující, kteří jsou do toho programu zapojení. Ale myslím, že jednou z největších hodnot toho kurzu je, že se ti lidé propojili a mohou pokračovat dál v jiných aktivitách na fakultě i mimo ni. Někteří už se dokonce domluvili, že se se svojí skupinkou na český jazyk budou setkávat neformálně i přes léto. To mi přijde, že je ku prospěchu všech.

Dominik: Já bych akcentoval, že z mého pohledu splnilo toto CŽV svůj účel. V první řadě nám šlo o to účastníky nějak zachytit, pomoci jim se socializací, tak trošku je vzít pod křídlo a zároveň jim předat know-how, a tím jim zjednodušit přístup k dalšímu studiu. To se myslím podařilo. Znamená to, že pokračování může přijít, ostatně sequely jsou vždycky fajn, když je točí někdo, kdo ví, co dělá, ale za sebe doufám, že už nic dalšího nebude. Ne snad kvůli tomu, abych neměl víc práce, ale chci doufat a doufám, že situace bude pořád lepší a lepší a že už náš program nebude potřebný.

Monika: Já to vnímám tak, že je to takové naše dítě. Nedávno se narodilo a teď přišla ta chvíle, kdy si oddechnete a pak si řeknete: „Co kdybychom měli druhé děcko?“ Takže třeba to ještě přijde.

(smích)

Kdybyste měli zmínit nějaké vtipné nebo jinak výrazné historky, co byste vybrali?

Monika: Já si akorát vybavím, jak jsem jednou večer někomu psala e-mail, kde jsme řešili CŽV, a místo „mějte se hezky“ jsem napsala „mějte se ježky“. To se pak stalo hitem.

Hanka: Také bylo někdy vtipné tvoje překládání z ruštiny.

Monika: Ano, já totiž neumím rusky ani ukrajinsky, ale zároveň jsem byla kontaktní osoba. (*smích*) Tak jsme se dorozumívali s Google překladačem a jednou mi to přeložilo: „Jak je to s těmi velkými štěňaty?“ Tak jsem se šla zeptat Máši, co mi to píšou, když mě Google překladač takhle vypekl.

Máša: „Štěňata“ byly velké učebny tady na fakultě. A to, že Monika neumí rusky ani ukrajinsky, ale přitom je kontaktní osoba, byl záměr. V naší skupině mluvíme rusky já a Varvara, a tím pádem se nabízelo, abychom v roli kontaktních osob byly my. Ale my jsme chtěli účastníky a účastnice vést k tomu, aby se naučili orientovat v česky mluvícím prostředí. Je jasné, že v některých situacích možná trochu prahli po informacích od nás, ale když jsme je požádaly, aby se nebáli používat překladač, když neumí anglicky ani se zatím necítí na komunikaci v češtině, tak to zvládli. Občas sice s těmi velkými štěňaty, ale zvládli to a nenechali se odradit.

Varvara: Mně zase na začátku, když jsme ještě neměli stanovená jazyková pravidla, psala spousta lidí rusky nebo ukrajinsky, já jsem jim odpovídala a strašně jsem se při tom rozčilovala, že nemám v práci dvojjazyčnou klávesnici. Nemohla jsem se nikdy strefit do správných písmenek – ruská klávesnice je prostě úplně jiná. Takže jsem nosila do práce svůj počítač, kde dvojjazyčnou klávesnici mám, a pracovala jsem chvíli na jednom a chvíli na druhém. Opravdu jsem tehdy uvažovala nad tím, že zažádám o příspěvek na takové ty dvojjazyčné nálepky na klávesnici.

Monika: Já jsem se díky tomu všemu velmi organicky naučila číst azbuku. Nikdy jsem se to neučila, ale postupně mi to začalo dávat smysl.

Máša: Některé historky, které si pamatuju, snad radši ani nebudu říkat, protože kolikrát už to byl dost černý humor. Ale vzhledem k tomu, že naše konverzace probíhaly nejintenzivněji kolem osmé až desáté hodiny večer, tak Monika jednou velmi trefně poznamenala, že má pocit, že už jsme součástí rodiny. U mě to bylo taky tak. Seděla jsem doma a hihňala se v deset večer nad počítačem a přítel mě pozoroval a ptal se, co vlastně řešíme. Takže i když ta práce samotná byla vyčerpávající, mám pocit, že až to skončí, tak nám to bude chybět.

Dominik: V tom chatu je spousta věcí, které se hodí vyzdvihnout, když mluvíme o vtipných historkách, ale myslím, že má jistý punc soukromí, tak do něj raději nechci zabrušovat... abych z toho zase potom vybrousil. Pro mě bylo navíc často na hraně, kdy je to ještě komické, a kdy naprosto tragické. Když jsem třeba zapnul chat někdy v deset hodin večer, viděl jsem, jak si tam kolegyně povídají: „Tak já už jdu spát.“ „Už běž spát!“ „Já už jdu spát.“ „No já ti říkám, už běž spát, nech toho!“. Všechny se tam navzájem posílaly do postele, ale když jsem se připojil znovu v jednu ráno, zjistil jsem, že tam jsou třeba další čtyři strany textu!

Jsme strašně drsnej gang

Co vám to celé dalo? Na co myslíte, že budete jednou vzpomínat?

Varvara: Já jsem původem z Ruska, a to období na konci února pro mě psychicky a emocionálně nebylo vůbec snadné. Práce na kurzu mi tím pádem pomohla dát tomu hněvu a všem ostatním pocitům nějakou hmatatelnou formu. Navíc jak najednou všichni moji kamarádi začali pomáhat lidem, co prchali před válkou z Ukrajiny, tak jsem se cítila strašně zmataná. Nevěděla jsem, jestli mám jít na Hlavák, do Kongresáku nebo někam do ulic, jestli mám vařit jídlo a rozdávat ho na ulici nebo odjet do Ruska a nechat se tam zavřít za protiválečný protest. Takže ve chvíli, kdy jsem věděla, že na něčem pracujeme a že to bude reálná pomoc, hodně mě to uklidnilo a docela to zachránilo můj psychický stav. Najednou jsem věděla, že mám nějaký cíl a dávalo mi to smysl. A i když jsem měla pocit, že to nedávám, tak jsem si vzpomněla na všechno, co se děje, a jela jsem dál. Navíc to sice byla okamžitá pomoc, vyvinuli jsme celý program během měsíce, ale funguje to i v dlouhodobé perspektivě – může to někomu nastartovat kariéru nebo akademickou dráhu, prostě něco, co s těmi lidmi zůstane. Není to tak, že je jednou vezmeme na procházku a rozdáme jim balíčky dárků. Je to sociální a kulturní kapitál, který si odnesou, ať půjdou kamkoli.

Máša: Já v tom určitě vidím tentýž přínos. Věřím, že jsme mohli účastníkům být po tu dobu oporou, že jsme jim mohli vyplnit program, a zároveň doufám, že aspoň někomu z nich to pomůže při dalším rozhodování. Před sedmnácti lety jsem přijela na FHS díky profesorovi Sokolovi a docentu Pincovi, kteří se rozhodli přijmout skupinu studentů z běloruské univerzity, která byla z politických důvodů uzavřena. Když jsme se tady na nádraží vylodili, hned tentýž den jsme jeli na fakultu a okamžitě se nás někdo ujal a začal se nám věnovat. Sice jsme ještě neuměli česky, ale vůbec to nevadilo a najednou jsme věděli, že sem můžeme patřit jako ostatní. Byla to taková první pomocná ruka, která nás nastartovala, a po těch sedmnácti letech můžu říct za sebe i za ostatní lidi z té skupiny, že to opravdu bylo velmi důležité. Takže já doufám, že to možná bude důležité i pro tyto lidi, i když jsou bohužel v mnohem vážnější situaci, než ve které jsem byla tenkrát já. Také pro mě bylo pozoruhodné, když jsme se s nimi potkali. Jsou to lidé prchající před válkou, kteří zažívají pro mnoho z nás naprosto nepředstavitelnou situaci – a my jsme se s nimi potkali a oni se usmívali. V tu chvíli jsme byli opravdu rádi, že jsou tady. Jestli byli rádi i oni, to nevím. Ale přednášky a kurzy navštěvovali.

Dominik: Pro mě byly ty okamžiky, na které budu vzpomínat, dva. První byl moment, kdy jsem se do toho zapojil. Na studijním oddělení pracuji několik měsíců, takže oproti kolegyním jsem tam relativně krátce, přičemž při nástupu

jsem si prošel takovým tím profesionálním pohovorem o několika kolech. A když už jsem tam nějakou chvíli pracoval, tak mi jednou Máša řekla: „Dominiku, ty jsi říkal, že kdybychom potřebovali, tak jsi ochotný pomoci.“, tak jsem opáčil něco ve stylu: „Jasně, rád vám pomůžu.“, načež Máša dodala jen: „No, tak nám pomůžte.“ A bylo to. Na začátku jsem předpokládal, že vyřídím nějaké papírování nebo někomu s něčím pomůžu, ale vznikla z toho ohromná agenda. Slýchal jsem během toho takovou kouzelnou formuli, která ve mně zůstává: „A kdybys toho měl moc, tak řekni a my najdeme někoho dalšího.“ Představoval jsem si, jak tam přijde někdo další a já mu řeknu: „Hele, neříkal jsi náhodou, že bys nám trochu pomohl?“ A udělal bych to samé, co se stalo mně. (smích) Druhý takový okamžik pak byl moment, kdy jsme se poprvé sešli s účastníky. Měli jsme pro ně připravené úvodní slovo, kterého se kromě našeho organizačního týmu zúčastnili i pan proděkan doktor Holeček a paní děkanka. Bylo velmi zajímavé sledovat, jak ti lidé vypadali – i když byla z jejich strany patrná až hmatatelná nervozita, vypadali důstojně a odměřeně. Pak pan proděkan pronesl krátkou čtyřjazyčnou řeč o tom, že sice nikdo z nás nerozumí všem jazykům, ale že se snad domluvíme, když budeme mít otevřená srdce. Nejdřív jim to říkal česky, čemuž zjevně skoro nikdo nerozuměl, a koukali na nás dost rozpačitě. Následně anglicky, což moc nepomohlo, pak rusky, na což už se konečně chytli a rozuměli, ale byl pořád patrný jistý odstup. A pak to řekl ukrajinsky. V tu chvíli bylo vidět, jak se ti lidé otevřeli, udělali takový ten drobný pohyb dopředu, jako že jsou tam přítomní, a úplně se rozsvítili. Tehdy jsem si řekl: ano, tohle má smysl. Ti lidé na to reagují, něco jim to dá a není to jenom tak, že my si tady uděláme nějakou svoji altruistickou agendu.

Hanka: Byť mám jinou životní zkušenost než třeba Máša nebo Varvara, tak i mě náš projekt hodně pomohl nasměrovat. Možností pomoci bylo hrozně moc a tady bylo možné se soustředit do jednoho bodu, protože prostě nebyla kapacita řešit nic dalšího. A co si z toho ještě odnáším, je vědomí, že když se chce, tak se dá i za krátkou dobu a s málem udělat strašně moc. Šlo o motivaci, o vůli, o nápad a během neskutečně krátkého času něco mohlo vzniknout a nějak to fungovalo. Ne vždy naprosto dokonale, ale fungovalo.

Dominik: To bych podepsal. To nastavení, že tam, kde je vůle, je i cesta, se ukázalo ve slabší míře v celé společnosti, ale v našem kruhu to bylo opravdu hmatatelné. Měli jsme měsíc na něco, co by mělo trvat půl roku až rok. A to jsem byl jenom na ocásku té práce, většina dala programu mnohem víc. Varvaru s Mášou podezřívám, že spaly na fakultě, protože jinak to snad ani není možné. To je zároveň strašně i úžasné.

Hanka: Poznamenala bych ještě jednu věc, kterou jsme v té rychlosti možná brali trochu jako samozřejmost, ale kterou bych předtím jako samozřejmost rozhodně nebrala, a to institucionální podporu. Univerzita i fakulta jsou dost velké molochy, kde je nutné dodržovat spoustu pravidel, shánět financování, prostory a řešit jiné formální věci, ale i tady šla spolupráce neskutečně rychle. Za celou dobu jsme se nesetkali s žádnými většími problémy, zádrhely, nedorozuměními ani překážkami.

Máša: Za sebe ještě musím říct, že i když jsem v České republice i tady na fakultě už docela dlouho, tak díky tomuhle jsem si mohla opět uvědomit, že jsem velmi ráda, že jsem právě tady. Je skvělé, že se něco takového našemu týmu povedlo, že jsem potkala lidi, díky kterým to bylo možné. To je ohromný pocit.

Monika: Nemám sice žádnou podobnou zkušenost jako tady kolegyně, ale moje prababička byla z Ukrajiny, zažila koncentrační tábor a pamatuju si, jak nám říkala, že se musíme vybavit zásobami, že bude válka. My jsme jí říkali: „Babi, klídek, žádná válka nebude.“ Babička je sice už několik let mrtvá, ale často na ni vzpomínám a říkám si, že měla pravdu. Když válka na Ukrajině vypukla, tak jsem vehementně posílala peníze a různé věci, doma jsem pekla brownies (a to nejsem žádná pekařka) a pak jsme na ně s partnerem dávali ukrajinské vlaječky. Ukázalo se, že jak jsem kreslila a lepila ukrajinskou vlajku, tak jsem to udělala obráceně. Tehdy jsem si řekla, že tohle pro mě asi nebude ta pravá cesta. Věděla jsem, že to, co můžu reálně nabídnout, co umím a zvládnu (ne jako malování vlajek a pečení), je administrativa. Takže když jsem se k tomu kurzu připojila, začalo to najednou dávat smysl. A taky stojí za to poznamenat, že to všechno, ta výzva něco udělat i ten tah na branku, vycházelo od nás jako administrativních pracovníků, a kromě Dominika jsme byly samé ženy. To myslím, že je skvělé. Jsme vůbec strašně drsný gang!

Marie Pavlásková
8. 6. 2022